

ESPERANÇA CAMPS:

«LA NOVEL·LA NAIX D'UN TELETIP QUE EM VA COLPIR»

MARTA ESTRELLES

MENORQUINA DE NAIXEMENT, LLICENCIADA EN PERIODISME A BARCELONA I ESTABLERTA A VALÈNCIA DES DE FA ANYS, ESPERANÇA CAMPS ACABA DE PUBLICAR LA SEUA SEGONA NOVEL·LA. EN NOMÉS ANY I MIG HA CANVIAT L'ANONIMAT PER TRES GUARDONS LITERARIS

I UNA ALLAU DE CRÍTQUES QUE L'ASSENyalEN COM UNA AUTORA QUE CAL TENIR EN COMPTE. QUAN LA LLUNA ESCAMPA ELS MORTS, UNA NOVEL·LA CRUA AMBIENTADA EN ELS SUBURBIS, HA ESTAT LA GUANYADORA DEL XVI PREMI DE NOVEL·LA CIUTAT D'ALZIRA.

—*D*ues novel·les publicades i ambdues amb dos dels premis més prestigiosos de les nostres lletres. Com t'ho fas?

—La primera sorpresa sóc jo. Si ho haguera planificat no ho hauria aconseguit. Les coses han vingut així, i encara no he baixat del núvol.

—*A més, Enllà de la mar torna a estar d'actualitat pel Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians.*

—Un premi com aquest no te l'esperes, perquè no t'hi presentes. Interprete el premi com una salutació de benvinguda per part del col·lectiu dels escriptors, i els ho agraiïsc encantada.

—Quan la lluna escampa els morts sorgeix quan un teletip d'agències crida la teua atenció enmig d'una jornada laboral...

—Sí, al llarg del dia la pantalla de l'ordinador escup centenars de teletips. Em va colpir especialment un que parlava d'una parella de la Guàrdia Civil que, després d'haver trobat un osset de peluix en un accident, buscaven un nadó mort. No va ser immediat, no vaig eixir aquell dia del treball pensant de fer una novel·la, però així va començar el procés.

—*I per què l'osset de peluix és la clau que obri una història que ens porta als suburbis?*

—Em va semblar molt depriment, tant com el paisatge infraurbà que veia des de la redacció. Va ser una associació d'idees automàtica.

—*La marginalitat, protagonista de la novel·la, ha fet més difícil la feina de documentació?*

—Fa uns anys vaig fer un reportatge al col·legi públic del barri de la Coma, el més problemàtic de València, i em vaig quedar fascinada pel professorat, gent amb autèntica vocació. No ho he pogut

Esperança Camps és periodista a RTVV.

© Paris i Camps

oblidar. Després d'allò he recorregut la zona carrer per carrer i m'he fixat en la transformació de l'entorn i en la inamovibilitat del barri.

—*Quan la lluna escampa els morts és molt visual i té un ritme àgil. Hi influeixen els anys de redactora d'informatius a televisió?*

—És possible. Fins i tot hi ha una referència al món de la televisió. No és premeditat, però m'agrada fer petits homenatges a persones o a situacions que em són pròximes. Em diverteix.

—*El protagonisme és més compartit que en Enllà de la mar. La història és plena de matisos amb la vida de secundaris com Tom, la perruquera Loli...*

—Si no fóra pretensions diria que formen un retaule. He volgut posar-ne molts a l'escenari i establir un joc de relacions entre ells.

—*Però la força torna a recaure en una dona, la Vanessa.*

—Vaig intentar que el personatge principal fóra el xic. Carlos protagonitza l'acció. La Vanessa fa menys coses, però les que fa són definitives. Ella té les paraules.

—*Sobreviure en els suburbis és un repte per a tots ells. Creus que tenen possibilitats de deixar de ser perdedors?*

—Sóc pessimista. Les administracions demostren molt pocs ganas d'ajudar-los a eixir del pou. Em sembla que ja els està bé als governants tenir una Coma a cada ciutat per a amagar allò que no és bonic, que no es pot ensenyar a la ruta del Bus Turístic.

—*I en el teu cas, quin és el repte més immediat com a escriptora?*

—No ho sé... tinc molt clar que només he fet dues novel·les. Jo mateixa m'he posat el llistó alt, però si sóc capaç d'escriure una tercera novel·la, m'agradaria que fóra diferent d'aquestes dues.

El Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians és com una salutació de benvinguda del gremi